

рем, бачить, що вся українська преса в Америці, всі, хотьби найменші зібрання народу переповнені жалем та наріканнями, що народ наш до нині некультурний погорджений і не зорганізований ми мо тільки покликів, над і організаційних проб. І оно дійсно так єсть! Тай се не случай, не брак доброї волі у народа-ні-се простий вислідок народного життя і народного бажання. А бажання усього українського народу за морем одно: за спокоїти церковні справи.

Наш український народ перейшовши добру школу визиску і переслідувань від польської, католицької шляхти в старім краю, а опинивши ся на вольній, американській землі, так дорожить своєю вірою, обрядом і церквою, що для них не боїть ся принести найбільше тїуду і тяжко запрацьованого гроша. Першою отже річю чи то по містах, місточках, чи по кольонїях побудувати церкви і удержувати сьвященників. Ко